

På den anden side kan der forekomme tilfælde, hvor de konkrete omstændigheder taler for at gøre prøvetiden og tilsynstiden længere end varigheden af det tilbudte behandlingsforløb. Man kan således ikke på forhånd gå ud fra, at prøvetid og tilsyn i alle tilfælde er formålsløs efter fuldbyrdelsen af det kortere, et-årige behandlingsforløb. En stofmisbrugers tilfredsstillende gennemførelse af dette behandlingsforløb er med andre ord ikke i sig selv altid nogen garanti for, at der ikke består en recidivrisiko og dermed et behov for fortsat prøvetid og tilsynstid.

Over for disse synspunkter kan indvendes, at kravet om at fuldføre det beskrevne behandlingsforløb i Fyn-modellen, uanset at det i sammenligning med Frederiksborg-modellerne er af kortere varighed, er et særligt byrdefuldt vilkår for den dømte. Det må imidlertid herved tages i betragtning, at det pågældende vilkår også efter forsøgsordningen fortsat alene vil være en del af en samlet reaktion, som også har til formål at forebygge, at den dømte begår nye lovovertrædelser.

Sammenfattende forudsættes det herefter, at prøvetid og tilsynstid i de heromhandlede tilfælde i almindelighed ved Fyn-modellen fastsættes til et år svarende til det tilbudte behandlingsforløb. Skønnes det formålstjenligt, kan prøvetid og tilsynstid – f.eks. ved Frederiksborg-modellen – fastsættes til en længere periode, dog maksimalt to år.

Da det efter forsøgsordningen er den passende udstrækning af tilsynstiden, der må antages at være tyngdepunktet, og ikke ønsket om at opnå en periode af fortsat strafisiko efter tilsynstidens udløb, må det desuden i tilfælde, hvor prøvetid og tilsynstid fastsættes til en længere periode end behandlingsforløbet, være udgangspunktet, at prøvetid og tilsynstid fastsættes til samme periode. Herom henvises i øvrigt til kapitel

8, hvor der nærmere er redegjort for straffastsættelsen i tilfælde, hvor et nyt strafbart forhold er begået efter afviklingen af behandlingsforløbet, men inden udløbet af prøvetiden.

6.2. Anbringelse i behandlingsordningen i medfør af straffelovens § 49, stk. 2.

Som beskrevet ovenfor vil et mindre antal kriminelle stofmisbrugere, der er idømt ubetinget fængselsstraf, efter en konkret vurdering kunne undergives den foreslåede behandlingsordning som i led i en overførsel til institution under strafafsoningen, jfr. straffelovens § 49, stk. 2.⁴⁾

Behandlingssanktionen under forsøgsordningen forudsættes som tidligere nævnt at indebære en indledende døgnbehandlingsperiode af indtil seks måneders varighed efterfulgt af indgribende tilsynsforanstaltninger over en længere periode. Behandlingssanktionen forudsættes bl.a. på denne baggrund alene bragt i anvendelse som alternativ til ubetinget frihedsstraf af en varighed fra omkring seks måneder til et år.

Frihedsstraffen forudsættes som udgangspunkt udmålt i samme dom som led i en – så vidt mulig – samlet påkendelse af hele den begåede kriminalitet. Personer, der står over for at skulle afsone flere ubetingede domme, som for en isoleret betragtning ligger under det forudsatte strafminimum, f.eks. to domme af hver tre måneders varighed, vil dog også efter omstændighederne kunne inddrages under denne del af forsøgsordningen.

Ved overførsel til behandlingsinstitution i medfør af straffelovens § 49, stk. 2, kan vilkår om behandling i institution i overensstemmelse med den udfærdigede handlingsplan og om tilsyn fastsættes i medfør af denne bestemmelse.

Efter straffelovens § 38, stk. 1, kan der herefter som udgangspunkt ske prøveløsla-

⁴⁾ Bestemmelsen i straffelovens § 49, stk. 2 blev indført i 1973 efter norsk forbillede. Den tog sigte på tilfælde, hvor der på grund af domfældtes alder, legemlige svaghed, sindstilstand eller andre særlige forhold er åbenbare ulemper ved at lade den pågældende have ophold i et fængsel, jfr. Straffelovrådets betænkning nr. 667/1972 om de strafferetlige særforanstaltninger, s. 136. Formålet er med andre ord at afvikle en frihedsberøvelse, som er bestemt ved dom, på en (lempelig) måde, der er tilpasset domfældtes specielle, personlige forhold. Det ligger således uden for bestemmelsens formål at anvende den til en generel gennemførelse af en særlig retsfølge af en strafbar handling. Fastsættelsen af en sådan retsfølge er principielt et domstolsanliggende, ligesom afgørelsen af, om vilkårene er overtrådt, som udgangspunkt bør træffes af domstolene.